

Metsätähtiä ja ketunleipiä

Kesä on ottanut tänä vuonna lyhyitä askeleita – onpa askeltanut muutaman kerran taaksekin päin. Suomi on pitkä maa ja heräävä luonto paljastaa kasvonsa erilaisessa aikataulussa.

Meillä kaikilla on varmaan omat suosikkimme kasvien runsaassa maailmassa ja ne vaihtelevat kunkin ajankohdan mukaan. Metsätähti, ketunleipä ja kielo ovat minulle tärkeitä juuri nyt. Mitä lähempää niitä katsoo, sitä herkempiä ja vaatimattomampia ne ovat. Opin jo lapsena tarkkailemaan ja rakastamaan niitä. Ja maistamaankin yhtä niistä! Harvassa taitavat olla ne lapset – ainakin omassa ikäpolvessani – jotka eivät olisi ketunleipää maistaneet ja syöneet. Mutta aina oli oltava varma, mitä suuhunsa pani. Kaikki kasvit eivät suinkaan olleet syötäviä.

Viime aikoina kasvien uudenlainen hyödyntä on tehnyt uusia valtauksia. Taitavat kokit kehittävät ruokalajeja joihin käytetään toinen toistaan ihmeellisempää luonnosta löytyvää ainesta. Viimeisimpiä mistä kuulin on jäkälä. Suomi on tässä suhteessa rikas maa. Metsissämme kasvaa muutakin kuin puita, jotka mainitaan usein juuri rikkaudeksemme. Marjat ja sienet vain odottavat poimijaansa. Näin 100-vuotisjuhlan keskellä on lupa olla onnellinen ja ylpeä suomalainen.

Palaan vielä metsäkukkiin! Yksi lempisatukirjoistani on Leena Erkkilän *Kukkutimurusia*. Olen lukenut vuosien varrella sekä lapsille että aikuisille sen sisältämiä satuja. Suosikkini on ollut *Taivaalliset lumilapset*. Se kertoo pyöreistä ja onnellisista lumilapsista jotka tulevat taivaasta tänne luoksemme ja tuovat meille talven. Kevätaurinko saa aikaan muutoksen. Lumilapsille tulee kuuma. Ensin ne riisuutuvat paitasilleen, sitten niitä alkaa nukuttaa. Näin satu jatkuu:

- Nyt meitä nukuttaa, ne sanoivat ja tekivät tuhannen tuhatta pientä unikerää metsän sydämeen, suon laitamille, kangasmaille. Ne nukkuivat hymyssähuulin syvään uneen talvitumput ja karvalakit ja suojaupuvut päänalaisinaan.

Mutta viikkojen perästä nousi metsän sydämeen sadoittain metsätähtiä, puhtaita kuin Jumalan kirkkaus. Ja suon laitamilla tuoksui yksikukkainen talvikki kuin Jumalan laupeus, ja kangasmailla puhkesivat tuhannet kielonkukat kuin taivaallisen Isämme armo.

Raija lähteinen